

Žalobce žaloval o 31.000 Kč. Žalovaný žalobní nárok částečně uznal, načež žalobce navrhl vydání rozsudku pro uznání do výše uznané částky, čemuž soud první stolice vyhověl. Odvolací soud odmítl odvolání žalovaného jako opožděné. **Důvody:** Jde o rozsudek na základě uznání žalované strany. Takovýto rozsudek počne proti stranám účinkovati dnem vydání. Vydání rozsudku stalo se dne 23. listopadu 1928. Odvolání mělo tedy býti podáno do 7. prosince 1928, stalo se tak však teprve dne 21. prosince 1928. Bylo tedy podáno po uplynutí odvolací lhůty (§ 416 třetí odstavec, §§ 464, 471 čís. 2, 474 druhý odstavec c. ř. s.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel se snaží vyvrátiti právní názor odvolacího soudu, že rozsudek první stolice jest rozsudkem na základě uznání ve smyslu § 395 c. ř. s. Než o tom nemůže býti pochybnosti, an rozsudek uvádí, že František V. uznává, že firmě B. dluží 23.061 Kč a 978 Kč a že tato navrhla vydání částečného rozsudku na uznaných 24.040 Kč. Nevadí, že neuvádí výslovně, že vyhověl návrhu žalobkyně na základě uznání žalovaného a uvádí, že mu vyhověl částečným rozsudkem podle § 391 c. ř. s. Částečný rozsudek (§ 391 c. ř. s.) může býti zároveň rozsudkem pro uznání (§ 395 c. ř. s.). Je-li tomu tak, nabyl tento rozsudek účinnosti proti stranám prohlášením (§ 416, třetí odstavec c. ř. s.) a tím počíná odvolací lhůta. Protože tato lhůta nebyla dodržena, odmítl odvolací soud právem odvolání jako opožděné. V tom se poukazuje na správné důvody napadeného usnesení. Otázku, zda byl vydán rozsudek na základě uznání právem, či neprávem, bylo by lze přezkoumávati jen na základě přípustného a včasného odvolání. V tomto období sporu nikoli. Proto se nelze obíratí vývody rekursu, které se k tomu vztahují.

Čís. 8781.

O povolení exekuce vnuceným zřízením zástavního práva na nemovitosti jest vyrozuměti i jejího vlastníka. Vlastník nemovitosti, jenž není totožným s dlužníkem, jest oprávněn k rekursu do usnesení povolujícího exekuci.

(Rozh. ze dne 14. března 1929, R I 115/29.)

K vydobytí peněžité pohledávky za Josefem Č-em mladším navrhl vymáhající věřitel exekuci nuceným zřízením zástavního práva na domě č. p. 250. Soud první stolice exekuci povolil. K rekursu pozů-

stalosti po Josefu Č-ovi starším zastoupené universálním dědicem Jaroslavem Č-em, r e k u r s n í s o u d exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: V exekučním návrhu tvrdila vymáhající strana, že povinná strana jest majitelem domu č. p. 250, a navrhla exekuci na tuto nemovitost. Z pozůstalostních spisů vyplývá, že majitelem tohoto domu byl otec povinné strany Josef Č. starší, jenž zemřel 28. května 1928, již před podáním exekučního návrhu a jehož universálním dědicem jest stěžovatel Jaroslav Č., syn strany povinné Josefa Č-a mladšího. To vše doznává vymáhající strana v návrhu na zrušení exekuce, předloženém soudu dne 27. listopadu 1928. Nezbylo proto než napadené usnesení změnit a exekuční návrh zamítnouti, protože není a nebylo hned zprvu podmínky totožnosti strany povinné se stranou, proti níž exekuce byla navržena (§ 9 ex. ř.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelé napadají usnesení rekursního soudu pro nesprávné právní posouzení z důvodu, že bylo jím vyhověno rekursu pozůstalosti po Josefu Č-ovi staršímu, ač jí nepřisluší vůbec oprávnění k rekursu, ana není stranou v exekučním řízení, nýbrž osobou třetí. Názor ten jest mylný. Usnesením prvního soudu, jímž byla povolena k návrhu vymáhajících věřitelů exekuce vnuceným zřízením práva zástavního na domě čís. 250, náležejícím podle údajů návrhu a podle knihovního lustra povinnému, bylo zahájeno od okamžiku, kdy žádost o výkon exekuce došla exekučního soudu (§ 33 ex. ř.) mezi stranami (vymáhajícími věřiteli a povinným) nesporně exekuční řízení, neboť vnucené zřízení práva zástavního podle § 87 ex. ř. jest samostatným způsobem exekuce. Jest otázkou, zda v řízení tom přísluší proti usnesení prvního soudu právo k rekursu skutečnému vlastníku nemovitosti, ukázalo-li se, že nemovitost nepatří povinnému. Podle § 65 ex. ř. jest k rekursu v zásadě oprávněna každá osoba, jež jest účastněna na exekučním řízení. Koho jest za účastníka považovati kromě vymáhajícího věřitele a povinného, vysvítá z jednotlivých ustanovení exekučního řádu. Podle § 88 druhý odstavec ex. ř. platí pro povolení a výkon vkladu ustanovení obecného zákona knihovního, ovšem s obměnou čís. 1 a 2, která však nepřijde tu v úvahu. Musí proto návrh exekuční, jsa spolu knihovní žádostí kromě náležitosti § 54 ex. ř. odpovídati předpisům knihovního zákona, zejména jest v něm udati také jméno a příjmení, zaměstnání a stav osob, jež mají býti vyrozuměny (§ 84 knih. zák.). Platí proto pro vyřízení takového návrhu i předpis § 123 čís. 1 knih. zák., podle něhož jest vyrozuměti o vyřízení knihovní žádosti také vlastníka nemovitosti, na které bylo nabyto knihovního práva. Jest tudíž skutečného vlastníka nemovitosti, ohledně které bylo povoleno usnesením prvního soudu vnucené zřízení práva zástavního, považovati v projednávaném případě za účastníka exekučního řízení, jemuž přísluší právo k rekursu.